



Folketingets Miljø- og Fødevarerudvalg
Christiansborg
1240 København K

J.nr. 2017 - 10687

Den 31. oktober 2017

Miljø- og fødevarerministerens besvarelse af spørgsmål nr. 7 til L 56, forslag til lov om ændring af lov om hunde (Undtagelse fra aflivning af visse ulovlige hunde i særlige tilfælde), stillet den 24. oktober 2017 af Maria Reumert Gjerding (EL).

Spørgsmål nr. 7 til L 56

”Vil ministeren redegøre for, hvordan ministeren mener hundelovens raceforbud har virket i Danmark?”

Svar

Hundelovens forbudsordning blev indført i 2010, og det fremgår af forarbejderne til lovændringen¹, at formålet med forbudsordningen var at reducere antallet af de nu forbudte hunderacer samt krydsninger heraf i Danmark og således varetage hensynet til borgernes sikkerhed og tryghed.

På baggrund af evalueringen af hundelovens forbudsordning, der blev udført af Københavns Universitet og afrapporteret den 12. august 2013, var det Fødevarerministeriets opfattelse, at der var en indikation af, at hundelovens forbudsordning havde haft en positiv effekt på borgernes oplevelse af sikkerhed og tryghed. Desuden blev det på baggrund af evalueringen vurderet, at hundelovens forbudsordning havde haft den ønskede, reducerende effekt på antallet af forbudte hunde. Det blev derfor ved den efterfølgende ændring af hundeloven i 2014² vurderet, at der var grundlag for at opretholde forbudsordningen, herunder forbuddet mod de 13 hunderacer samt krydsninger heraf i hundelovens § 1 a, som således forblev uændret.

Med hensyn til antallet af bidepisoder fandt Fødevarerministeriet på baggrund af evalueringen, at det hverken kunne bekræftes eller afkræftes, om antallet af bidepisoder, hvor mennesker var blevet bidt, var faldet. Derimod var det Fødevarerministeriets vurdering, at forbuddet havde haft en vis effekt med hensyn til bidepisoder, der involverede andre hunde. Om den mulige effekt skyldtes, at folk var blevet mere påpasselige, eller at der var færre forbudte hunderacer i gadebilledet, kunne dog ikke siges med sikkerhed. Det kan dog bemærkes – hvilket også fremgår af forarbejderne til lovændringen i 2014³ – at tal indhentet fra Justitsministeriet til brug for evalueringen af hundeloven i 2013 viser, at der siden forbudsordningens indførelse i 2010 var aflivet 157 hunde, fordi de havde skambidt. Ud af disse omhandlede 66 sager hunde af racer, der figurerer på forbudslisten. Dermed udgjorde sager om forbudshunde, der skambider, over 40 pct. af det samlede antal sager om skambid, hvilket er en forholdsvis stor andel taget i betragtning, at de forbudte racer udgjorde en lille del af den samlede hundepopulation.

Det fremgår af evalueringen fra 2013, at der efter forbudsordningens indførelse var sket et markant fald i antallet af nyregistreringer af forbudte hunde. Miljø- og Fødevarerministeriet har indhentet en

¹ 2009/1 LSF 163 fremsat af justitsministeren 17. marts 2010, pkt. 2.3.1.

² Lov nr. 727 af 25. juni 2014

³ 2013/1 LSF 92, fremsat af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri 5. december 2013, pkt. 2.3.3.7.

opgørelse fra Justitsministeriet og Rigspolitiet fra september 2017, der viser, at der i perioden 2014-2016 er sket et fald på ca. 80 pct. i antallet af afgørelser om aflivning på grund af skambid, jf. hundelovens § 6, stk. 5, i forhold til de første tre år efter forbudsordningens indførelse (1. juli 2010 – 20. juni 2013). Tal fra politiet vedrørende bidepisoder er dog forbundet med en vis usikkerhed, og det skal hertil bemærkes, at den patologiske definition af skambid med ændringen af hundeloven i 2014 blev præciseret i lovforslagets bemærkninger med hensyn til hvilke kriterier, der skal være opfyldt for, at der er tale om skambid. Det fremgår endvidere af opgørelsen, at der i de første tre år efter forbudsordningens indførelse blev truffet afgørelse om aflivning af 463 forbudte hunde, jf. § 1 b, stk. 1, mod 72 forbudte hunde i 2014-2016, herunder flere hvalpekuld (i alt 39 hvalpe).

På baggrund af ovenstående er det min opfattelse, at hundelovens forbudsordning har haft en positiv virkning, herunder synes forbuddet at have en positiv effekt på borgernes oplevelse af sikkerhed og tryghed, ligesom der ses færre forbudte hunde i gadebilledet. Samtidig synes ordningen at have haft en vis reducerende effekt på antallet af bidepisoder, der involverer andre hunde.

Esben Lunde Larsen

/

Charlotte Røgild Knudsen